

tystna innan den lyckats göra sig hörd, och sträfvandet för det rätta och goda får icke upphöra, om det än icke genast krönes med framgång, och jag vågar därför vördsamt föreslå den ändring i gällande författningar angående försäljning af spritdrycker, vin och maltdrycker:

1:o att all handel med dylika dryckesvaror ovilkorligen förbjudes en hvar, som idkar handel med andra varor; och

2:o att ingen må erhålla tillstånd till idkande af handel å landet med nämnda slags dryckesvaror, utan att kommunalstyrelsen i den socken, der rörelsen skulle idkas, dertill tillstyrkt bifall.

Stockholm den 28 Januari 1873.

J. Fahlén.

N:o 83.

Af Herr L. Persson m. fl.: Om grundskatternas afskaffande genom successiv afskrifning.

När jag vid sistlidne riksdag väckte motion om grundskatternas och kronotiondens successiva afskrifning, var jag icke så förmäten att jag trodde det frågan då skulle blifva definitivt afgjord, men jag trodde att frågan åtminstone skulle blifva förd ett steg framåt; och ehuru frågans behandling då icke ledde till något direkt beslut om dessa skatters afskaffande, så vågar jag dock påstå att frågan derom vid nämnde riksdag kom på en annan ståndpunkt än den förut innehåft. Förut har majoriteten inom Riksdagen betraktat frågan om dessa skatters afskrifning, såsom en ren omöjlighet, ja t. o. m. när förslag varit väckt derom att de skulle aflösas till sitt fulla värde. Nu deremot erkännes nästan allmänt att dessa skatter icke äro så fullt rättvisa och billiga, som man förut velat påstå, och nu torde de vara ganska få, som icke medgifva behofvet

af denna frågas snara lösning, inseende att någon enig samverkan inom Riksdagen icke är möjlig förr än dessa ojemnheter i beskattningsväsendet blifvit undanröjda.

Stats-Utskottets majoritet vid sista riksdag föreslog också derför en skrifvelse till Kongl. Maj:t med anhållan om en utredning, gående ut på dessa skatters afskaffande genom aflösning och afskrifning i förening; men som vi alla känna bifölls detta Utskottets förslag endast af Andra Kammaren, derunder flere talare uttalade sig emot detta kombinerade sätt för dess afskaffande, och yrkade för den skull att orden »genom deras aflösning och afskrifning i förening» skulle ur Utskottets förslag utgå.

Frågans utgång i Medkammaren är oss alla bekant, likasom hvad derunder förekom, och jag behöfver derföre icke orda derom.

För min del är jag på de skäl, som jag angifvit i min under N:o 111 vid sistlidne Riksdag i denna fråga väckta motion, och till hvilken jag således hänvisar, fortfarande af den bestämda öfvertygelse, att för grundskatternas och kronotiondens afskaffande icke finnes något enklare och med billighet och rättvisa mera förenligt sätt än dessa skatters successiva afskrifvande under en längre eller kortare tid.

De skäl som tala för oftanämnde skatters afskrifvande äro så ofta anförda i både tal och skrift, att jag icke anser mig böra åter upprepa dem. Jag får blott såsom min öfvertygelse uttala att, om dessa skatter afskrifvas med endast en tjugufemtedel om året i 25 år, således med cirka 300,000 R:dr om året, då frälsräntor inberäknas, så skall med en klok hushållning af statens ständigt växande inkomster, dels af den genom minskade skatter högre taxerade jorden, dels af andra beskattningsföremål, ingalunda den ofta uttalade farhågan, att grundskatternas afskaffande skulle hafva till följd en ökad beskattning på andra näringsgrenar, befinnas ega någon grund.

Med stöd af hvad jag nu i korthet anført och på grund af de skäl, som finnas angifna i min vid sista riksdag i frågan väckta, förut åberopade motion, vågar jag föreslå:

att såväl grundräntan som kronotionden må afskrifvas under loppet af tjugufem år, med en tjugufemtedel om året.

Skulle Riksdagen anse en större och vidlyftigare utredning af frågan, än den Utskottet torde vara i tillfälle att lemna, vara erforderlig innan den slutligen afgöres, så får jag alternativt föreslå:

att Riksdagen ville i underdånig skrifvelse anhålla, att Kongl. Maj:t täcktes till nästkommande riksdag

afgifva förslag till grundskatternas afskaffande genom en successiv afskrifning, och att, till bestridande af kostnaderna för en sådan utredning, ett reservationsanslag å 10,000 R:dr R:mt ställes till Kongl. Maj:ts disposition.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles:

Stockholm den 27 Januari 1873.

Lars Persson,
från Westmanlands län.

Häruti instämmer:

<i>M. Jonsson,</i> från Gefleborgs län.	<i>C. Johanson,</i> från Kopparbergs län.	<i>C. W. Berglind,</i> från Westmanlands län.
<i>J. Bengtsson,</i> från Hallands län.	<i>L. J. Fahlander,</i> från Westerbottens län.	<i>Per Nilsson,</i> från Örebro län.
<i>W. Brolin,</i> från Skaraborgs län.	<i>Anders Andersson,</i> från Skaraborgs län.	<i>J. W. Lundqvist.</i>
<i>Joh. Jonson.</i>	<i>A. Bäckström,</i> från Norrbottens län.	<i>J. F. Fredricson,</i> från Upsala län.
<i>Bengt Olofsson,</i> från Skaraborgs län.	<i>Eric Olsson,</i> från Örebro län.	<i>Hans Larsson,</i> från Gefleborgs län.
<i>P. Näsman,</i> från Westernorrlands län.	<i>Anders Andersson,</i> från Westernorrlands län.	<i>S. Johnson,</i> från Jönköpings län.
<i>C. J. Kjellman,</i> från Jönköpings län.	<i>S. F. Norén,</i> från Elfsborgs län.	<i>O. P. Rylander.</i>
<i>O. Östling,</i> från Gefleborgs län.	<i>Hans Andersson,</i> från Jemtlands län.	<i>C. I. Bengtsson,</i> från Kronobergs län.
<i>Pehr Pehrsson,</i> från Stockholms län.	<i>Gunnar Eriksson,</i> från Jemtlands län.	<i>Pehr Ericsson.</i>
